

os også, at det ikke er nogen hindring for, at vi kan nå betydelige resultater. Afgørende er, om den politiske vilje er til stede, og det bør erindres, når vi taler regeringskonference.

Så til regeringskonferencen, som selvsagt var hovedpunktet i Dublin. Det står nu klart, at det videre arbejde vil ske på grundlag af det irske traktatudkast. Det betyder, at vores prioriteter er med, men naturligvis også, at man skal se på de emner, som er omtalt i en række andre bidrag fra lande, herunder også i Kohl-Chirac-brevet.

Lad mig derfor fokusere på en status for regeringskonferencen både efter Det Europæiske Råds møde i Dublin og forud for starten af 1997. Kort sagt, afslutningen på det irske formandskab betyder, at vi nu bevæger os ind i en ny og afgørende forhandlingsfase. Det er en fase, som også er meget væsentlig for vores hjemlige EU-debat.

Lad os derfor slå fast, hvad principperne for EU-debatten bør være. For det første er det en debat om EU og ikke en debat om de fire danske forbehold. De fire danske forbehold står, som jeg har sagt det, uændret før, under og efter regeringskonferencen. De kan ikke forhandles bort. Det er alene den danske befolkning, der har mulighed for at ændre ved denne kendsgerning. Men samtidig vil vi selvfølgelig ikke hindre, at andre lande, hvis de ønsker det, går videre i samarbejdet på de områder, hvor vi har forbehold. Det er jo den anden side af hele vores Edinburgh-Afgørelse.

Det andet, jeg gerne vil fremhæve, er, at udviklingen i EU og på regeringskonferencen i særdeleshed naturligvis ikke er uafhængig af den politiske udvikling i hvert enkelt medlemsland. Når jeg nævner det, er det også for helt indlysende at gøre opmærksom på, at der om et beskeden antal måneder skal være valg i Storbritannien. Det påvirker selvsagt tempoet og også situationen omkring regeringskonferencen.

For det tredje: Tempoet og udkrystalliseringen af EU-samarbejdet i konkrete resultater sker i form af indgåelse af kompromiser mellem medlemslandene. Der er ikke anden vej, og det er vigtigt at holde sig for øje. Alle lande har noget, de prioriterer højest, som de søger at fremme. Derfor gælder det om at finde allierede, folk, der tænker og prioriterer som vi på så mange områder som muligt.

For det fjerde: Hovedprioriteten for regeringskonferencen er udvidelsen. Netop derfor er det også vigtigt, at vi holder tidsplanen, som vi

var enige om på topmødet i Firenze i juni. Vi skal blive færdige til sommeren 1997. Det bekræftede vi også i Dublin. Derfor nødvendigheden af at holde et højt momentum, ellers forsinkes udvidelsen, det vigtigste projekt.

Regeringskonferencen startede som bekendt allerede under det italienske formandskab. Det Europæiske Råd i Torino i marts udgjorde startskuddet. Torinokonklusionerne udgjorde det første grundlag med mulige emner, men samtidig var det muligt for alle medlemslandene selv at bidrage til dagsordenen gennem landenes egne forslag.

Det italienske formandskab benyttede tiden frem til Firenzetopmødet i juni til at kridte banen op. De færreste medlemslande bidrog i denne indledende fase med konkrete forslag. Derfor blev det mere til sonderinger end til egentlige drøftelser og forhandlinger under det italienske formandskab. Budskabet fra Firenze var da også, at der var skabt et grundlag for en bred dagsorden, som man vil erindre det, og som vi lagde vægt på, samtidig med at man udstak en tidsplan, der hed afslutningen af regeringskonferencen i sommeren 1997.

Og så til det irske formandskab. Det Europæiske Råd bekræftede i Dublin, at det stadig er målet at afslutte konferencen i Amsterdam i juni 1997. Derfor går konferencen nu ind i sin endelige, afgørende fase. Resultatet bliver et udkast til en ny traktat. Det er endnu alt for tidligt at sige noget om, hvor afbalanceret resultatet bliver på alle områder og konkret naturligvis, den endelige tegning. Men der vil naturligvis som sagt være tale om et omfattende kompromis, som forhåbentlig kan leve op til de ambitioner og mål, vi har for den videre udvikling af Den Europæiske Union, udviklingen, hvor først og fremmest udvidelsen er det vigtigste.

Derfor er det for alle lande selvsagt nødvendigt at deltage aktivt i diskussionerne om institutionerne og om fleksibilitetsspørgsmålet.

Derudover har vi også som prioritet en række områder – beskæftigelse, miljø, forbrugerpolitik, forbrugerbeskyttelse, åbenhed osv. Andre lande prioriterer samarbejdet om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og samarbejdet om retlige og indre anliggender særlig højt. Sådanne må det nu engang være, når så mange lande skal forhandle, skal formulere deres prioriteter.

Under det irske formandskab kom der rigtig gang i selve forhandlingerne, først og fremmest fordi alle lande bidrog med konkrete tekstforslag. Det var formandskabets ønske, at alle